

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

på billige vilkår. En særlig ordning gælder for skolescenen, hvor 36.000 børn kommer i teatret pr. sæson ved tilskud fra hovedstads-kommunerne.

Må jeg sige til det ærede medlem, at der kan ikke skabes en blot nogenlunde tilfredsstillende ordning med tre kunstarter på én scene. Det er en anskuelse, der vist efterhånden er almindeligt rådende. Succes for én kunstart kan meget let komme til at betyde tomgang for en tid for de to andre kunstarter, og hertil kommer en række andre, yderst besværlige forhold af administrativ art.

Jeg kan ikke se rettere, end at der må gennemføres en strukturel omlægning af det kgl. teaters organisation og i øvrigt gennemføres en nyordning, der svarer til vilkårene for teaterkunsten af i dag.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om indfødsrets meddelelse m. v.

(Anden behandling af lovforslaget (nr. 115) findes i tidenden sp. 4829).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget

vedtoges enstemmingt med 118 stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om folkebiblioteker m. v.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 81) findes i tidenden sp. 2636, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 685).

Der var stillet 26 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der stillet følgende ændringsforslag:

Af *Grøndahl, Mose Hansen og Iver Poulsen:*

Til § 6.

1) Stk. 2 udgår.

2) I stk. 3 udgår ordene „de i stk. 1 og 2 omhandlede bestemmelser“, og i stedet indsættes: „bestemmelsen i stk. 1“.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Lysholt Hansen: På mit partis vegne kan jeg anbefale de i betænkningen stillede ændringsforslag, der ikke betyder noget brud med de grundlæggende principper i det fremsatte lovforslag; de fleste er begrundet i praktiske forhold.

Dette gælder ikke mindst ændringerne vedrørende skolebibliotekerne. Det er vist den almindelige opfattelse, at skolebibliotekerne i højere grad end tidligere bør udbygges som de pædagogiske redskaber, de først og fremmest må være; men skolebibliotekerne herhjemme er nu engang vokset op sammen med de offentlige børnebiblioteker. Der har som regel været fællesskab om lokaler, fællesskab om bogbestand og i langt de fleste tilfælde også fællesskab om personale, idet jo de mange små kommuner her i landet som regel har den samme person, gerne en stedlig lærer, til både at være skolebibliotekar og børnebibliotekar. Man kan derfor ikke uden videre skille skolebibliotekerne ud fra de offentlige biblioteker, og det er heller ikke ønskeligt, at det sker. Tværtimod må vi være interesserede i et så nært samarbejde som muligt, og det mener jeg de foreslåede ændringer er medvirkende til.

I den forbindelse vil jeg gerne pege på ændringsforslag nr. 16. Ved her at overlade til den enkelte kommunalbestyrelse at bestemme, om udlån af fritidslæsning skal kunne ske såvel gennem skolebiblioteket som gennem folkebibliotekets børneafdeling eller alene gennem dette sidste, er der åbnet

[Lysholt Hansen.]

den nødvendige adgang til, at dette udlån kan ske ud fra hensynet til, hvad der lokalt er mest hensigtsmæssigt.

Jeg skal i øvrigt ikke fordybe mig i enkeltheder i ændringsforslagene, men blot fremdrage nogle væsentlige ting.

Ændringsforslag nr. 2 til § 3, stk. 1, fastslår, at et kommunalt udvalg skal være ansvarligt for folkebiblioteket.

Jeg er meget glad for, at det lykkedes at få denne ændring gennemført. Biblioteksbestyrelsen, altså fremtidig biblioteksrådet, er en faktor, vi nødigt skulle savne i vore folkebibliotekers fremtidige arbejde.

Den kendsgerning, at bibliotekerne nu som hovedregel bliver kommunale, bør efter min og udvalgets opfattelse ikke medføre nogen realitetsændring i de bestående forhold, idet reglen må blive, at det kommunale folkebibliotek henlægges under et særligt kommunalt udvalg, således som det er tilfældet med andre kommunale institutioner.

Ændringen til § 3, stk. 3, hvorefter det ikke længere skal være dækning af en sjettedel, men kun en tiendedel af de samlede udgifter, der kan betinge, at et bibliotek fortsætter som selvejende, finder jeg er en rimelig hensyntagen til de mange selvejende biblioteker, der findes i dag; men det er lige så rimeligt at fastslå, at der må være et privat initiativ af nogen økonomisk betydning bagved, for at et bibliotek virkelig kan motivere, at det bevarer status som selvejende.

At det har været nødvendigt at ændre § 8, således at det ikke bliver amterne, der bliver centralbiblioteksområde, er en hensyntagen til ønsker fra de kommunale organisationers side. Vi kan ikke have noget imod, at man slipper for det besvær, det ville være at ændre alt for mange af centralbibliotekets områdegrenser, men på den anden side må det nødvendigvis fastslås, som det også sker i betænkningen, at antallet af centralbiblioteker må nedskæres, og det er også rimeligt, at det ikke er beliggenheden inden for amtet, men selve biblio-

tekets kapacitet med hensyn til lokal bogbestand og personale, der bliver afgørende for, om et bibliotek kan godkendes som centralbibliotek også efter lovens vedtagelse.

Jeg vil gerne udtrykke min glæde over, at der har kunnet opnås enighed om at yde et særligt statstilskud til Københavns kommunebiblioteker, således som det er foreslået med en ændring til § 11. Lovforslagets gennemførelse vil medføre et stadigt stigende samarbejde mellem alle danske folkebiblioteker, og det er af meget stor betydning, at netop København med sin rige bogbestand er med i dette samarbejde, hvor København jo først og fremmest bliver den ydende part.

Vedrørende det audiovisuelle materiale, der nu vil kunne anskaffes af folkebibliotekerne og udlånes, som bøgerne hidtil har kunnet det, er det sikkert rigtigt, at det bliver en forudsætning, således som det også er præciseret i bemærkningerne, at der ikke bliver tale om en pligt for alle bibliotekerne, men en ret, som først og fremmest de større biblioteker må have til at anskaffe og udlåne den slags materiale. Det drejer sig naturligvis i første række om musikplader, og der bør sikkert i en kommende bekendtgørelse til loven gives nærmere regler for, i hvilket omfang musikplader kan anskaffes af bibliotekerne, for vi er enige om, at bøgerne stadig er og må være det primære.

Jeg må også udtale min glæde over den erkendelse af biblioteksrådets kompetence, der indeholdes i ændringsforslag nr. 26, der gør biblioteksrådet med dets repræsentation for kommunerne til det afgørende organ, hvor tvivlsspørgsmål måtte opstå på forskellige, afgrænsede områder.

Idet jeg i øvrigt kan henholde mig til betænkningens meget fyldestgørende bemærkninger til de andre ændringsforslag, kan jeg anbefale alle de af ministeren stillede ændringsforslag, som efter min mening ikke betyder nogen forringelse af lovforslaget, men på visse punkter en betydelig forbedring.

Hvad angår de to af partiet de uafhæn-

[Lysholt Hansen.]

gige stillede ændringsforslag om ophævelse af bestemmelsen om, at der ved biblioteker i virkeområder med over 4.000 indbyggere inden den 1. april 1969 skal være ansat en heltidsbeskæftiget bibliotekar, må jeg opfordre til, at man stemmer mod disse to ændringsforslag. Jeg må opfordre til, at man stemmer mod dem, fordi det er så få kommuner, det her drejer sig om, efter at vi har flyttet grænsen fra 4.000 til 5.000. Jeg kan sige, at det er 10 kommuner, der vil blive berørt af denne grænse på de 5.000, og jeg er vidende om, at af disse 10 kommuner er allerede et vist antal inde i forhandlinger om at gå over til at ansætte heltidsbeskæftigede bibliotekarer. Derfor er det problem, som er rejst af de uafhængige, meget lille.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale alle ændringsforslagene i betænkningen.

Østergaard: 26 ændringsforslag til et lovforslag med 24 paragraffer er jo ikke så lidt. Det viser i hvert fald, at der er sket noget under udvalgsbehandlingen, men samtidig må det siges, at det ikke er alle ændringsforslag, der er lige vigtige og lige betydningsfulde. Det er klart. Sammenfattende vil jeg dog gerne have lov til at karakterisere ændringsforslagene som forbedringer til forslaget til lov om folkebiblioteker.

Jeg vil gerne knytte nogle bemærkninger til nogle af de vigtigste ændringsforslag, men først lige sige lidt om formålsparagraffen, § 1. Selv om der ikke foreligger ændringsforslag hertil, er der dog i betænkningen noteret lidt til tydeliggørelse af denne paragraf, og det er især i forbindelse med det nye begreb: andet egnet materiale. Jeg er tilfreds med, at det fastslås, at film og filmsapparater, båndoptagere o. lign. kun må udlånes til foreninger og ikke til private enkeltpersoner.

Jeg er også tilfreds med, at et bibliotek ikke må beskæftige sig med grammofoonpladeudlån, før det rent bogbestandsmæssigt har nået en vis høj standard. I denne forbindelse ville jeg egentlig gerne have haft en lille tilføjelse — men det bliver måske til det regulativ, der skal udfærdiges — således at man, når et bibliotek har en sådan standard og går over til at beskæftige sig med grammofoonpladeudlån, kræver, at

disse plader har en vis høj kunstnerisk standard, fjernt fra populær musik. Jeg er klar over, at det kan være vanskeligt at drage grænsen, men når jeg ønsker det, er det, fordi jeg regner med, at der i dette krav vil ligge en vis begrænsning af udviklingen i grammofoonpladeudlån, og jeg er ikke særlig ivrig for en sådan udvikling. Personlig mener jeg, at vi med hensyn til grammofoonpladeudlån fra vore biblioteker befinder os i et grænseområde med hensyn til, hvad biblioteker bør udlåne og beskæftige sig med.

Ved ændringerne til paragrafferne 2, 3 og 12 er der sket det, at det kategoriske eller diktatoriske ord „skal” er blevet afløst af den mildere form, der hedder „bør tilstræbes”. Denne formulering er helt i overensstemmelse med vor opfattelse, for den giver de lokale myndigheder en større margen til at administrere loven efter de forhåndenværende forhold og tilstande. Vi kan sikkert være overbevist om, at de pågældende myndigheder nok skal gøre det så godt som muligt.

Som også den foregående ærede ordfører var inde på, var der i udvalget almindelig enighed om at anerkende det arbejde, de private biblioteksforeninger udfører. Derfor gik vi ind for ændringsforslag nr. 3, ifølge hvilket kravet til det private tilskud sættes ned fra en sjettedel til en tiendedel. Der ligger en anerkendelse heri, men samtidig må det erkendes, at vi med det beløb næppe kan komme længere ned.

Dernæst vil jeg sige lidt om ændringsforslaget til § 6 og i denne forbindelse også lidt om ændringsforslagene uden for betænkningen, stillet af de ærede medlemmer hr. Grøndahl, hr. Mose Hansen og hr. Iver Poulsen. Venstre var også utilfreds med formuleringen af § 6 angående ændringer med hensyn til ledelsen og bestemmelsen om, at der ved biblioteker i virkeområder med over 4.000 indbyggere skulle ansættes en faguddannet bibliotekar, og ud fra det synspunkt, at vi var utilfreds med den, har jeg en vis sympati for de ærede medlemmers ændringsforslag, men jeg kan lige så godt samtidig sige, at jeg ikke har noget at have sympatien i; ellers skal jeg nok blive stillet over for det spørgsmål, når det ærede medlem hr. Grøndahl får ordet. Når jeg ikke har noget at have sympatien i, er det, fordi jeg føler mig bundet af det ændrings-

[Østergaard.]

forslag, som foreligger til denne paragraf; som også det ærede medlem hr. Lysholt Hansen nævnte, opnår vi med ændringen af indbyggerantallet fra 4.000 til 5.000, at kun 10 kommuner kommer ind under bestemmelsen. Med tallet 4.000, som oprindeligt var foreslået, var 33 kommuner kommet ind under bestemmelsen, så de ærede medlemmer vil se, at med hensyn til at mildne denne paragraf har vi opnået noget meget væsentligt. Dertil kommer, at mange af de 10 kommuner og biblioteker har under forberedelse en overgang til bibliotekaruddannet ledelse, og at det under udvalgsbehandlingen er tilkendegivet, at man vil tilstræbe en udvikling i den retning i forbindelse med personskifter ved de pågældende biblioteker.

Jeg kan derfor ikke stemme for ændringsforslagene uden for betænkningen og bliver nødt til at anbefale, at vi stemmer imod.

Ændringsforslagene vedrørende centralbibliotekerne tilsigter at etablere den hovedregel at fare med lempe under de uafklarede forhold, der for tiden hersker vedrørende kommunestrukturen, og det er nok velbegrunder.

Med ændringsforslagene til kapitel 4, skolebibliotekerne, mener jeg der er opnået det væsentlige, at vi bliver fri for en masse overlappning, som det oprindeligt fremsatte lovforslag ville give anledning til. Jeg er bekendt med, at det ærede medlem hr. Weikop ikke helt ud er tilfreds med formuleringen vedrørende skolebibliotekerne; det er min opfattelse, at det er ud fra særlig københavnske hensyn. Jeg benægter ikke, at der kan være forhold dér, som der skal tages hensyn til, men det bliver der jo mulighed for at se på imellem anden og tredje behandling.

Hvad angår de centrale paragraffer, der vedrører byrdefordeling, tilskudsregler og refusion, foreligger der ikke ændringsforslag, og det må jo fortolkes derhen, at lovforslaget på et centralt punkt har ramt det rimelige og det rigtige. De nye regler her, vil kommunerne i hvert fald være glade for.

På venstres vegne kan jeg anbefale samtlige ændringsforslag i betænkningen og lovforslaget i den ændrede form.

Gertie Wandel: De ændringsforslag, der foreligger i betænkningen, har på de aller-

fleste punkter efterkommet ikke blot de betænkeligheder, jeg som ordfører for mit parti gav udtryk for ved første behandling, men også i høj grad imødekommet de mange henvendelser udefra, som udvalget har modtaget, navnlig fra købstadforeningerne og sognerådsforeningerne. Den kommunale selvbestemmelsesret inden for folkebibliotekernes område styrkes ved ændringerne, og der tages hensyn til de eksisterende centralbibliotekers virkeområde, således som det har været et almindeligt ønske. Københavns amts centralbibliotek opnår en finansieringsform, som tillader en naturlig udvikling og eventuelt en naturlig afvikling, hvis det fremover skulle vise sig nødvendigt, efterhånden som de forskellige kommuners biblioteker vokser og udvides.

Jeg takker den højtærede minister for formuleringen, som jeg ved vil vække tilfredshed i mange kommuner i Københavns amt.

Med hensyn til, hvorledes skolebibliotekerne skal regeres, viste det sig jo ikke mindst under udvalgsforhandlingerne, at undervisningsministeriets deling i høj grad havde gjort det vanskeligt at tage stilling til dette. Ændringsforslag nr. 16 til § 12 lader mig en smule i tvivl om, hvorvidt det kan blive, som jeg håber, både-og. Der står: „Kommunalbestyrelsen afgør“ — hvad der jo er meget, meget vigtigt, for det betyder rådefrihed — „om udlån af fritidslæsning skal kunne ske gennem skolebiblioteket eller alene gennem folkebibliotekets børneafdeling“. Hvad med både-og? Jeg mener, at der må være flere muligheder, og da jeg nu ved, der kommer en udvalgsbehandling efter denne andenbehandling, er det et spørgsmål, jeg gerne vil vide noget mere om.

Ved udfærdigelsen af betænkningen tog jeg på mit partis vegne det forbehold, at der skulle være lejlighed til udvalgsbehandling mellem anden og tredje behandling af en del problemer, som det ærede medlem hr. Weikop vil redegøre for senere. Vi må så se, hvad der fremkommer ved disse forhandlinger, for så endelig at tage stilling til spørgsmålene ved tredje behandling.

Helge Larsen: Mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Kirkegaard, er forhindret i at være til stede, og jeg skal på hans vegne anbefale de ændringsforslag, som er stillet

[Helge Larsen.]

i betænkningen, og anbefale lovforslaget til endelig vedtagelse.

De ændringsforslag uden for betænkningen, som er stillet af de ærede medlemmer hr. Grøndahl, hr. Mose Hansen og hr. Iver Poulsen, skal jeg på min gruppes vegne anbefale at stemme imod.

O. Mathiasen: Om de 26 ændringsforslag, der er stillet af den højtærede minister for kulturelle anliggender, skal jeg blot sige, at min gruppe ikke synes, at de alle sammen er lige værdifulde, men da de i alt fald ikke på nogen som helst måde forringer det oprindelige lovforslag, kan jeg sige, at vi kan stemme for samtlige 26 ændringsforslag. Jeg kan sige med det samme med hensyn til de ændringsforslag, som er stillet af de ærede medlemmer hr. Grøndahl, hr. Mose Hansen og hr. Iver Poulsen, at dem kan vi ikke stemme for. Vi finder, at den paragraf, der er tale om, har fået en tilfredsstillende formulering.

Jeg skal ellers ikke sige meget, kun lige en enkelt ting, og det er, at jeg lykønsker den højtærede minister for kulturelle anliggender med dette lovforslag, når det enstemmigt eller i alt fald omtrent enstemmigt bliver gennemført. Jeg tror, at det er et lovforslag, som vil blive hilst med stor glæde i alle bibliotekskredse, både af personalet på bibliotekerne, af biblioteksmyndighederne og ikke mindst af de hundred tusinder af mennesker, der har deres gang på og deres store glæde af at besøge vore biblioteker. Vi anbefaler lovforslaget.

Grøndahl: Det af ministeren fremsatte lovforslag indeholder 24 paragraffer. De ændringsforslag, vi står over for i dag, er nået op til ikke mindre end 26, altså flere ændringsforslag, end der er paragraffer i forslaget. Det kunne tyde på, dels at ministerens forberedelser måske ikke har været så grundige, som de burde have været, dels at de implicerede parter måske ikke er så udelt begejstret for lovforslaget, selv om de udtrykker sig diplomatisk i deres skrivelser, dels at behovet for en så stor og dyr ændring, som det fremsatte lovforslag giver udtryk for, ikke foreligger.

Den danske Købstadforening, Forenin-

gen Bymæssige Kommuner, De samvirkende Sognerådsforeninger i Danmark, Københavns magistrat og Københavns Amts Biblioteksforening har alle, så vidt jeg kan se, fremsat kritiske bemærkninger og forslag om ændringer til lovforslaget, og her vil jeg særligt fremhæve skrivelserne fra De samvirkende Sognerådsforeninger. I hovedsagen har ministeren imødekommet de foreslåede ændringer, og må jeg i den anledning spørge den højtærede minister, hvor meget disse ændringer vil fordyre ordningen. Meget tyder på, at utilfredsheden med den nugældende ordning noget ensidigt eksisterer hos ledende biblioteksmedmænd og biblioteksvæsenets organisationer, og det må skønnes, at det er denne snævre kreds, der vil høste fordelene af den nye ordning.

Da lovforslaget efter vor formening er upåkrævet, da den gældende ordning fungerer udmærket, og da lovforslaget desuden har en tendens til at svække kommunernes selvbestemmelsesret, favorisere statsindblanding, oprette en række efter vor formening unødvendige stillinger, er organisationspræget og belaster skatteyderne med unødvendige 7-10 mill. kr. årligt i udgift, så kan vi ved tredje behandling ikke støtte forslaget.

Vi vil undlade at stemme om de stillede ændringsforslag undtagen ændringsforslag nr. 5, som vi vil stemme imod. Dette ændringsforslag angår § 6, stk. 2, i lovforslaget, men vi har stillet ændringsforslag omfattende § 6, stk. 2 og stk. 3. Jeg bemærkede, at den ærede ordfører for socialdemokratiet sagde, at dette § 6-punkt var blevet en lille sag, og jeg bemærkede, at den ærede ordfører for venstre sagde nogenlunde det samme, og også, at han ikke havde noget at have sympatien i, fordi der kun i dag er ca. 10 kommuner, der berøres af bestemmelsen. Når Sognerådsforeningerne tillægger spørgsmålet så stor betydning, så synes jeg, det er lidt flot kort at afvise det blot med den begrundelse, at det er de få, det går ud over. Jeg synes, at vi må have lov til at fremhæve princippet fremfor en mængdemæssig forskel.

Det absolutte krav, der bliver stillet til kommunerne, at så snart et virkeområde omfatter over 4.000 indbyggere, i ændringsforslaget 5.000, skal der ved alle biblioteker

[Grøndahl.]

i virkeområdet inden 1. april 1969 være ansat en heltidsbeskæftiget bibliotekar samt den nødvendige medhjælp, kan vi ikke gå med til. Det er efter vor mening et statsdiktat, der urimeligt svækker kommunernes selvbestemmelsesret; det må være kommunerne selv, der ud fra et lokalt skøn må bestemme, om der er behov for en heltidsbeskæftiget eller ikke, således som Sognerådsforeningerne så rigtigt skriver, og når blot befolkningen får en tilfredsstillende biblioteksmæssig betjening, må det også forekomme underordnet, under hvilken institutmæssig form det sker.

Vi opfordrer de af folketingets medlemmer, der ligesom vi går ind for kommunernes selvbestemmelsesret, til at stemme for vort ændringsforslag.

Weikop: Det ærede medlem hr. Lysholt Hansen sagde, at der ikke var nogen realitetsændring i det forslag, vi her behandler. Jeg vil gerne sige, hvis det havde været rigtigt, så var der vel ikke sket det ret usædvanlige, som der er sket her, at et enkelt medlem af et udvalg tager et generelt forbehold, sådan som jeg har gjort det. Men jeg vil også føje til, at det er vel også noget usædvanligt, at en betænkning, uanset at ordførerne har været samlet for at udarbejde en betænkning, ikke forelægges udvalget i et møde, der er indkaldt med dagsordenen: afgivelse af betænkning, eller i det mindste udsendes i udkast. En fremgangsmåde, som den, der her har været anvendt, kunne jeg mene man kunne tillade sig, hvis det drejede sig om et lovforslag, der absolut skulle gennemføres inden for en ganske bestemt tidstermin, men det er der slet ikke tale om her. Loven skal først træde i kraft den 1. april 1965, og jeg vil føje til, at der skete såmænd ingen skade, dersom lovforslaget ikke blev vedtaget i denne samling.

Jeg kendte først betænkningen, da den lå på mit bord i folketinget i torsdags, og jeg har forstået, at den blev afgivet dagen før, altså om onsdagen, næsten i samme sekund som ordførerne havde afsluttet deres drøftelser; derfor var selve betænkningens ordlyd — jeg tænker ikke så meget på ændringsforslagene — mig fuldstændig ukendt.

Jeg vil gerne sige, at jeg for mit vedkom-

mende selvfølgelig ikke kan gå ind for bemærkningerne i betænkningen om, at udvalget mener, at en lov om folkebiblioteker i så vid udstrækning som muligt bør bringes i overensstemmelse med reglerne for styrelsen af kommunale institutioner. Det står der. Jeg må selvsagt mene, at en lov skal respektere det kommunale selvstyre og ikke undergrave det, hvad meget tyder på at man ønsker at gøre.

Det ærede medlem hr. Østergaard sagde, at det var spørgsmål af særlig københavnsk karakter, som jeg kunne vende tilbage til. Nej, det er det ikke, for det har jo nemlig vist sig, at alle de kommunale organisationer har gjort indvending over for lovforslaget og ganske særlig over for afsnittet om skolebiblioteker, uden at udvalget efter min mening i hvert fald i hovedprincippet har taget noget hensyn dertil. Det havde været rart, om disse henvendelser fra de kommunale organisationer havde været optrykt, sådan at tinget kunne have læst dem in extenso. Det er de ikke, og det tvinger mig til, netop for at man ikke skal tro, at det er et københavnsk spørgsmål, at nævne disse henvendelser.

De samvirkende Sognerådsforeninger i Danmark mener, at der bør være mulighed for en smidigere lokal tilrettelæggelse, og henstiller, at skolebibliotekerne drives sammen med børnebibliotekerne. Denne henstilling er ikke taget til følge.

Foreningen Bymæssige Kommuner går imod den skarpe opdeling i folkebiblioteker og skolebiblioteker og mener, at der lægges unødigt stive rammer om skolebiblioteksarbejdet, og at disse rammer særlig vil hæmme samarbejdet med folkebibliotekerne. Man fastslår endvidere, at det næppe er nødvendigt at fastsætte nærmere regler for skolebibliotekernes styrelse eller for samarbejdet mellem skole- og folkebiblioteker.

De samvirkende Sognerådsforeninger siger, at da biblioteker og skolevæsen er undergivet samme kommunale myndighed, er det foreslåede system for tungt, og fastslår, at den foreslåede styrelsesform ikke er nødvendig; de mener kort og godt, at det er tilstrækkeligt at angive, at folkebiblioteker og skolebiblioteker samarbejder.

Den danske Købstadforening siger, at hvor folkebiblioteker er kommunale, fore-

[Weikop.]

kommer den foreslåede skarpe styrelsesopdeling mellem skole- og folkebibliotek ikke naturlig. Købstadforeningen mener i øvrigt, at folkebibliotekerne efter aftale med skolelederne kan placere de nødvendige bogsamlinger på skolerne, og føjer til, at det ikke kan være nødvendigt for lovgivningen at fastslå de nærmere regler om skolebibliotekernes styrelse eller om samarbejdet mellem skole- og folkebiblioteker.

Københavns Amts Biblioteksforening påviser vanskelighederne ved at administrere børne- og skolebibliotekerne i henhold til lovforslaget og slutter med at sige, at lovforslaget har en tendens til at ville svække kommunernes rimelige selvbestemmelsesret.

Også Københavns kommune har udtalt sig og mener, at ved enhver folkeskole skal der som en afdeling af biblioteket være oprettet et skolebibliotek, medmindre der ved eller i skolen findes et folkebibliotek eller en filial deraf, der vil kunne give den nødvendige biblioteksmæssige betjening. Videre mener man, at nærmere regler for skolebibliotekernes virksomhed og indretning bør fastsættes af undervisningsministeren efter forhandling med ministeriet for kulturelle anliggender, altså en meget enkel fremgangsmåde.

Jeg vil altså gerne slå fast, at det er ikke til at misforstå, at alle kommunale organisationer er imod den foreslåede lovgivning, for så vidt angår skolebibliotekernes princip, og derfor vil man kunne forstå, at jeg for mit vedkommende har måttet tage dette forbehold; jeg kan måske undre mig over, at der ikke er andre kommunalfolk, der har reageret.

Det er mig helt uforståeligt, hvorfor man vil gennemtvinge en sådan lovgivning imod samtlige kommuner her i landet, når dertil kommer, at der i betænkningen også står, at budgetmæssig selvstændighed for skolebibliotekerne indtil videre ikke vil være praktisk gennemførlig, og at ministeren har givet tilsagn om, at det, i tiden indtil loven skal revideres, overlades til kommunerne selv inden for lovens rammer at afgøre, hvordan budgetforslaget for skolebibliotekerne skal behandles. Hvad er egentlig meningen med det? Hvad er meningen med en sådan bemærkning? Vil man ikke fra regeringens eller ministeriets side respek-

tere kommunernes adgang til selvstændigt at lægge budget? For mig at se er dette tågetale, som man naturligvis ikke kan bifalde.

Jeg vil gerne føje til, og det gør mig ondt at sige det, at lovforslaget efter min opfattelse er et teknisk dårligt forslag, ja, det er teknisk så dårligt, at man ikke skulle tro, at det havde været gennemset af justitsministeriets loykontor. Hvorfor står der f. eks., at skolen skal oprette skolebiblioteker inden 1969, når der i skolelovens § 17, stk. 2, står følgende: „Skolebiblioteksarbejde bør så vidt muligt etableres.“

Jeg spørger: er det ikke en ganske almindelig regel, at man ikke skriver den samme ting i 2 forskellige love? Jeg ved, eller tror at vide, at justitsministeriet plejer at være meget følsomt, og at de piller det ud af en lov, der allerede står i en anden. Dette er ærlig talt for dårligt. Hvad vil det sige, — som det hedder i lovforslaget — at ledelsen af et folkebibliotek henlægges til et af kommunalbestyrelsen nedsat udvalg, og at administrationen i København foretages af magistraten, når de kommunale bestemmelser i forvejen nøje angiver, hvorledes administrationen skal foregå?

Vel kan man sige, som det også er sagt, at rent faktisk administreres der sådan. Ja, selvfølgelig gør der det, for det skal man ganske simpelt, men hvorfor skal det så stå i en bibliotekslov? Hvorfor skal der stå, at der skal afholdes personalemøder, et rent administrativt anliggende, som hverken den højtærede minister for kulturelle anliggender eller andre skulle blande sig i? Det er noget, kommunerne selv i deres ledelse kan ordne ved aftaler med deres respektive personale.

Hvorfor skal der stå, at Københavns skolevæsen skal have en skolebiblioteksinspektør? Det er dog helt overflødigt. En skolebiblioteksinspektør har gennem mange år været ansat, og der har været et storartet samarbejde mellem skolevæsen, biblioteksinspektør og skolebibliotek, i hvert fald i de senere år. At der altid kan være nogle stridigheder, er en ting for sig, ellers er det gået udmærket. Men hvorfor skal det stå der? Det er mig helt ubegribeligt.

Det foreliggende lovforslag forekommer mig også at trænge til en teknisk kulegravning, hvis loven skal komme til at virke til kom-

[Weikop.]

munernes nogenlunde tilfredshed, og det drejer sig, så vidt jeg kan se — det vil jeg gerne understrege — netop om at få alle kommunerne interesseret i så høj grad som muligt; man skal efter min mening gennemføre en lovgivning, der støtter bestræbelser, og ikke en lovgivning, som kommunerne på forhånd er modstandere af.

I betænkningen er det også nævnt, at udlån af apparater, filmsapparater, båndoptagere o. lign., kun skal ske til foreninger og dermed ligestillede. Jeg må sige, at jeg har ikke været rigtig inde på dette spørgsmål i udvalget; jeg læser egentlig først rigtig om det i betænkningen her. Det forbavser mig også noget, at man skal ind på at låne gratis ud, for jeg er ikke 100 pct. klar over, hvad statens filmcentral laver, og hvad de forskellige båndcentraler i forvejen laver, og de skal formentlig ikke lave 2 eller 3 ting, hvis det ikke er nødvendigt.

Jeg synes, at der i denne lovgivning, vi her står over for, er indeholdt en meget afgørende ting, nemlig at der bliver fri låneret over hele landet. Dette forekommer mig at være en meget stor landvinding for bibliotekerne; det er noget, man har kæmpet med i årevis. Denne landvinding bliver nu fastslået med gennemførelsen af denne lov, og den vil — håber jeg da — hele folketinget få ære af. Visse kommuner kan naturligvis være betænkelige ved gennemførelse af noget sådant, men alle kommuner er — sådan forstår jeg det i hvert fald — gået helt ind for lovforslaget, sådan som det nu er affattet med visse dispensationsmuligheder, og derfor skal man, når man får en sådan landvinding, som her er tale om, ikke gøre noget, som kan lægge kommunernes interesse hindringer i vejen.

Jeg tror, at jeg hermed nogenlunde har forklaret, hvorfor jeg har måttet tage afstand fra betænkningens ordlyd, og hvorfor jeg ikke er enig i de stillede ændringsforslag, nemlig fordi disse — jeg skal ikke komme nærmere ind på enkeltheder — på visse områder hæmmer kommunernes udvikling.

Nu er det sådan, at ved betænkningens afgivelse var der heller ikke indkaldt ændringsforslag, og derfor har jeg egentlig været ude af stand til — med den tid jeg har

haft til rådighed — at stille sådanne ændringsforslag, og det mest nærliggende for mig ville måske være at sige: nu vil jeg kræve afstemning om alle disse ændringsforslag. Der er mange ting, som jeg ikke mener at kunne stemme for, men jeg skal afstå fra at kræve afstemning, en afstemning, der også ville være lang og besværlig. Jeg tror, at det høje ting er ganske klar over, hvorledes min stilling er til problemerne, og derfor vil jeg nøjes med, hvis der ikke under udvalgsbehandlingen mellem anden og tredje behandling kan opnås enighed om ændringer, at forbeholde mig til den tid at stille ændringsforslag.

Ministeren for kulturelle anliggender (Bomholt): Jeg takker udvalget for det store arbejde, der er gennemført. Der er udført et meget grundigt arbejde, og det har jo som omtalt af enkelte ordførere medført et meget stort antal ændringsforslag. Vi har søgt åbensindet at tage hensyn til de forskellige synspunkter og argumenter, der er ført frem, også fra kommunal side.

Jeg forstod på det ærede medlem fru Gertie Wandel, der var glad for forslaget, at den endelige afgørelse om stillingtagen måtte finde sted mellem anden og tredje behandling, og dette blev yderligere understreget af det ærede medlem hr. Weikop.

Det ærede medlem hr. Weikop er jo konservativ skrevet med 11 store bogstaver i sort. Det ærede medlem er gammelkonservativ med rod i ædle traditioner fra Estrus tid og går nødigt med til kulturpolitiske ændringer, endsige fremskridt. Nu har det ærede medlem altså set sig virkelig vred på bestemmelserne vedrørende skolebiblioteker, og jeg tror nu nok, at det ærede medlem er gået for vidt i sin vrede, således at det ærede medlem i for kraftig grad tog afstand fra de danske folkeskolelæreres ønsker med hensyn til skolebibliotekerne. Det har naturligvis ikke været let her at finde et balancepunkt imellem interesserne, men de to interesserede ministerier har loyalt samarbejdet; udvalget har ligeledes været stillet over for resultaterne af dette samarbejde og har taget hensyn dertil. Jeg ville tro — vanskelighederne skal ikke forties — at det, der nu foreligger, vil være et brugeligt resultat. Hvis disse bestemmelser administreres

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

i den rette ånd, den rette samarbejdsånd, skulle det være gørligt at få noget fornuftigt ud af det.

Det ærede medlem hr. Østergaard ville drage en grænse med hensyn til, hvilke grammofonplader der kan udlånes, idet det ærede medlem ikke ønskede egentlige populære plader afspillet via bibliotekerne. Jeg forstår meget vel det ærede medlems synspunkt, men også her bør man vel erindre, at der er meget flydende grænser, og at der sker en bestandig forskydning fra den højere musik over til den populære musik. Vi har haft adskillige eksempler derpå; vi har i radiohuset i sin tid ligefrem foretaget undersøgelser, og dér viste det sig, at med få års mellemrum overgik musik, som efter almindelig opfattelse på et tidligere tidspunkt var højere musik, senere til musik af populær karakter.

Det ærede medlem hr. Grøndahl spurgte mig, om ændringsforslagene medførte nogen merudgift. De medfører ikke forøgede udgifter ud over de 100.000 kr. til Københavns kommunebiblioteker og de ca. 125.000 kr. til Københavns amts centralbiblioteker. Det ærede medlem anstrengte sig for at finde modargumenter, men fandt ingen af finere karat, og rullede så de kendte påstande frem. Det ærede medlem vil altså først stemme imod § 6 og derefter imod hele lovforslaget. Der skal altså svares nej i to omgange. Når man fra et politisk partis side har besluttet, at der under alle omstændigheder skal stemmes nej af politiske grunde, så må man jo finde frem til de argumenter, som man selv mener er de mest anvendelige.

Jeg takker endnu en gang udvalget for arbejdet med lovforslaget og skal som svar til en af ordførerne bemærke, at bestemmelsen i § 6, stk. 2, hvorefter der skal ansættes heltidsbeskæftigede bibliotekarer i kommuner med over 5.000 indbyggere, kun rammer ca. 10 kommuner, og i halvdelen af disse kommuner er der allerede drøftelser i gang om ansættelse af heltidsbibliotekarer. Hele problemet vil i løbet af kort tid være ordnet.

Lysholt Hansen: Jeg har et par bemærkninger til det ærede medlem hr. Weikop,

der sagde, at jeg skulle have udtalt, at ændringsforslagene ikke var udtryk for, at der var sket realitetsændringer. Noget sådant har jeg ikke sagt. Hvad jeg sagde, var, at ændringsforslagene ikke betød noget brud med de grundlæggende principper i lovforslaget; jeg mener ikke, der er tale om et sådant brud.

Det, der kalder mig op, var mere det ærede medlem hr. Weikops udtalelser om udvalgsarbejdets forløb. Jeg kan ikke undlade at sige, at jeg synes ikke, det ærede medlems kritik er berettiget. Jeg synes, jeg tør sige, at den forekommer mig temmelig uberettiget. Udvalgsarbejdet er forløbet og afsluttet på helt normal vis. I et normalt udvalgsmøde besluttede de tilstedeværende repræsentanter for alle partier, at ordførerne kunne afgive og skrive den betænkning, der skulle skrives. Der blev ingen indvending gjort herimod fra noget partis side. Der blev derefter tirsdag den 21. april afleveret — også til det ærede medlems partis ordfører — et udkast til en betænkning, og denne betænkning blev så endeligt skrevet dagen efter, om onsdagen. Dagen før, tirsdag, kom det ærede medlem fru Gertie Wandel og bad, om det ærede medlem hr. Weikop måtte deltage i afgivelsen af betænkningen, og der blev sagt ja såvel fra formandens som fra de andre ordføreres side. Men det ærede medlem hr. Weikop kom ikke til det møde, der var berammet til kl. 13¹⁵, hvorefter betænkning blev afgivet. I samme betænkningsafgivelsesmøde gav alle de øvrige ordførere det ærede medlem fru Gertie Wandel tilsagn om, at vi var villige til under udvalgsarbejdet mellem anden og tredje behandling at gå i realitetsdrøftelse om de af det ærede medlem fru Gertie Wandel nævnte mindre ændringer, som det ærede medlem hr. Weikop kunne ønske at få gennemført.

Jeg har gerne villet nævne dette, fordi jeg synes, udvalgsarbejdet er skredet frem på en så fornuftig måde, at man kan være tilfreds med det. Der har været afholdt 9 møder, så jeg synes, at det ærede medlem havde haft god tid til at fremføre de ting, han nu taler om, på nogle af de 9 møder. For mig at se — efter at jeg har deltaget i mange udvalgsarbejder — er der i dette udvalg ikke sket noget, som vi ikke alle kan være tjent med at lægge navn til.

Østergaard: Jeg er ikke helt tilfreds med den højtærede ministers indvendinger mod mit ønske om, at de grammofonplader, som udlånes af biblioteker, der beskæftiger sig med grammofonpladeudlån, skal være af høj kunstnerisk karat. Jeg nævnte selv, at det var vanskeligt at drage grænsen her, men jeg lagde heller ikke skjul på, at kriteriet skulle være så snævert, at det ikke bliver almindeligt at låne grammofonplader i bibliotekerne, for det er en udvikling, som jeg ikke ønsker. Vi kan vist godt blive enige om, at med hensyn til musik bliver det danske folk og publikum betjent både dag og nat gennem flere radioprogrammer, gennem TV o. s. v., o. s. v. Jeg gentager, at vi her befinder os på et grænseområde til, hvad folkebiblioteker bør beskæftige sig med; skal de beskæftige sig med udlån af grammofonplader, må disse plader være af en særlig karakter.

Så vil jeg gerne rette en lille bemærkning til det ærede medlem hr. Grøndahl, som havde opfattet mine udtalelser således, at jeg var imod de af det ærede medlem stillede ændringsforslag, fordi der kun er tale om 10 kommuner. Det er en fordrejning. Jeg sagde, at jeg kunne ikke stemme for disse ændringsforslag, fordi jeg følte mig bundet af det forlig, som vi havde opnået, og som kommer til udtryk i flertallets ændringsforslag til denne paragraf, hvor vi forligsmæssigt opnår at undtage $\frac{2}{3}$ af de kommuner, som ellers var faldet ind under reglen. Det er altså årsagen til, at vi må stemme imod de ærede medlemmers ændringsforslag. Ellers har jeg ikke andre bemærkninger.

Weikop: Jeg fristes ikke til at gå ind i en debat med det ærede medlem hr. Lysholt Hansen om spørgsmålet om, hvorledes udvalgsarbejdet blev afsluttet. Det kunne ikke falde mig ind at referere, hvad der er sket i et udvalgsmøde. Jeg kunne have fortalt noget fra udvalget, men det er noget, vi aldrig gør. Jeg skal dog gerne sige, når det ærede medlem hr. Lysholt Hansen gerne

vil vide det, at jeg synes, det har været nogle ganske udmærkede udvalgsmøder, indtil det punkt kom, hvor der blev sagt: stop, her vil vi ikke være med mere. Det var ikke os. Men det vil jeg lade ligge og kun sige: hvorfor havde det sådan et kissejav, hvorfor skulle det lige akkurat køres igennem, hvorfor ville formanden ikke indkalde til afgivelse af betænkning? Jeg sidder i øjeblikket i to andre udvalg også under den højtærede minister for kulturelle anliggender, nemlig i udvalgene om landsdelsorketre og om en kunstfond. Vi får den ene indkaldelse efter den anden, havde jeg nær sagt, om afgivelse af betænkning. Vi bliver kaldt ind, og vi går det igennem. De herrer, der sidder dernede, kan bekræfte det. Man retter i betænkningen; den kommer en gang til. Men her kom man ikke nogen steder, og det bebrejder jeg i virkeligheden formanden for dette udvalg. Men lad det nu ligge.

Så vil jeg gerne sige, at jeg blev virkelig lidt forbavset — jeg blev virkelig lidt forbavset — da den højtærede minister for kulturelle anliggender tog ordet, for jeg sagde til mig selv, at med den tone, der var, kunne det ikke være kulturministeren, der talte sådan. Det måtte være umuligt; det måtte være en minister, der stod og holdt vælgermøde på en rød plads eller sådan noget. Det kunne ikke være ministeren for kulturelle anliggender, der kunne bevæge sig ned på det niveau at stå og sige, at det ærede medlem hr. Weikop står på den sorteste tradition fra Estrups tid o. s. v., o. s. v. Hvad er det for noget tøjeri? Herregud, at tale om Estrups tid, når vi taler om biblioteksloven. Må jeg ikke gøre den højtærede minister opmærksom på, når man endelig taler om min person, at jeg tror, at nogen vil give mig ret i, at jeg er en af de personer, der har været mest virksom i København for biblioteksvæsenet, og jeg tror også, at når vi har nået den landvinding i dag, vi har — det frister ministeren mig til at sige — med fri låneret, så kan ministeren gå ned og spørge

[Weikop.]

biblioteksvæsenet, om jeg har været fra Estrups tid, en sortskjorte, og jeg ved ikke hvad, og modsat mig alt mellem himmel og jord. Nej, undskyld, højtærede minister. Jeg finder ikke på at bruge sådanne udtryk over for den højtærede minister, som ministeren har brugt over for mig, for jeg lever nemlig på dagens kulturelle niveau.

Hvad angår skolebibliotekerne, så skal jeg ikke komme mere ind på dette spørgsmål, men når ministeren mente, jeg var vred, vil jeg dertil sige: nej, jeg var såmænd ikke vred; det kan aldrig betale sig at være vred, så skal man blive god igen, det kender ministeren så meget til. Jeg finder imidlertid, at den tidligere undervisningsminister har fundet det rette i skoleloven, nemlig det, jeg omtalte før, at man inden for skolen så vidt muligt skal oprette skolebiblioteker, og så har man jo de blå betænkninger, der giver de fornødne direktiver om, hvorledes det skal gøres. Med andre ord, man har lavet det således, at man — jeg synes næsten, det kunne lyde som en undervisningsminister, der siger det — har ladet det gro på frivillig basis. Et sådant synspunkt forekommer mig at være værd at lære af og at være langt at foretrække, undskyld jeg siger det, for den skal-mentalitet, som i nogen grad finder udtryk i dette lovforslag, og som i virkeligheden, må jeg føje til, efter min mening ligger pædagogerne ganske fjernt. Pædagogerne ønsker i almindelighed størst mulig frihed til at udfolde sig inden for visse givne rammer, og derfor tror jeg også, at skolen vil kunne forstå de synspunkter, som jeg her har fremsat.

(Kort bemærkning).

Lysholt Hansen: Jeg vil gerne vedrørende det spørgsmål, det ærede medlem hr. Weikop stillede mig: hvorfor havde det sådant kissejav, og hvorfor ville formanden ikke indkalde til et udvalgsmøde om afgivelse af betænkning, oplyste, at der var ingen, heller ikke det ærede medlem, der fremsatte ønske om, at der blev indkaldt til et sådant udvalgsmøde. Det gjorde heller ikke det ærede medlems ordfører, efter at man i det samlede udvalg havde besluttet at overlade det til ordførerne at afgive betænkning.

Man har ikke ønsket og ikke krævet sådan afholdelse af møde til afgivelse af betænkningen. Derfor synes jeg, formanden har ret. Jeg synes ikke, der er grund til at fortsætte drøftelserne af dette. Vi er stadig klar til mellem anden og tredje behandling at snakke om realiteterne.

Grøndahl: Det, der kalder mig op, er ministerens bemærkning om, at der kun ville blive tale om 10 kommuner, som — således forstod jeg — ministeren forudsagde ville dumpe ned til 5, og så ville de visne bort og helt forsvinde. Når det er så lille et punkt, som det efter ministerens udtalelser er, så kan jeg ikke forstå, hvorfor ministeren stadig væk vil holde på, at denne § 6 skal udføres i praksis; så havde det været mere formålstjenligt, hvis ministeren havde opgivet.

Jeg vil anbefale dem, der er for kommunal selvbestemmelsesret, sammen med os at stemme for vore ændringsforslag.

Ministeren for kulturelle anliggender (Bomholt): Det undrer mig, at det ærede medlem hr. Grøndahl så kraftigt kæmper for at få nedstemt § 6, når det ærede medlem og hans parti bagefter vil stemme hele lovforslaget ned.

Det ærede medlem hr. Østergaard var igen inde på problemet om udlån af grammofoonplader. Vi er enige om, at der ikke skal udlånes popmusik til teenagers o. lign., og der er almindelig enighed blandt bibliotekerne om, at musikpladerne, der udlånes, udelukkende skal være af seriøs karakter.

Til det ærede medlem hr. Weikop vil jeg sige, at jeg ikke har anvendt ordet „sortskjorte” om det ærede medlem. Jeg har i det hele taget ikke anvendt tekstiludtryk. Jeg ved jo, hvor levende interesseret det ærede medlem er i både teaterdrift og i biblioteksvæsen, men jeg vil alligevel mene, at det ærede medlem her indtager en gammelkonservativ holdning, kun gående med til det nødvendige, der får det absolut uundgåeliges karakter.

Det ærede medlem siger, at det ærede medlem lever på dagens kulturelle niveau, og så er spørgsmålet for det ærede medlem som for andre, hvor det ligger. Jeg ville jo mene, at der ikke er så stor afstand mellem det ærede medlem og udvalgets

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

flertal, når det endelig kommer til stykket. I hvert fald er paragrafferne vedrørende skolebibliotekerne blevet udformet med megen omhu.

(Kort bemærkning).

Weikop: Det er mig stadig helt ufatteligt, hvordan den højtærede minister stadig væk kan sige, at jeg indtager nogle gammelkonservative standpunkter i denne sag. Jeg tror, jeg har været en af dem, der har indtaget de mest fremskridtsvenlige standpunkter i denne sag.

Den højtærede minister ville diskutere med mig, hvilket kulturelt niveau jeg er på — det var ikke mig, der begyndte, det var den højtærede minister — men jeg forstod det ærlig talt ikke.

Ministeren sagde også, at han ikke brugte tekstilsprog. Nej, det skal guderne vide, for det ville have været anderledes pænt end det, ministeren brugte.

Ministeren sagde noget helt andet, en hel masse om noget sort, noget, der var skrevet med sorte bogstaver, og jeg ved ikke hvad; det var noget fuldstændig mærkværdigt, fåget noget.

Så vil jeg gerne til slut sige om de udtalelser, ministeren her kom med om, at ministeren er klar over, at der ikke er så stor afstand mellem vore standpunkter, og at vi nok skulle blive enige om dette her, at med de standpunkter, ministeren her har taget, og efter de udtalelser, ministeren er kommet med, kan man godt blive en lille smule betænkelig ved, at det er den minister, der skal administrere en sådan kulturel opgave som biblioteksudlån.

Hermed sluttede forhandlingen.

§ 1, ændringsforslag nr. 1, § 2, således ændret, ændringsforslagene nr. 2 og 3, § 3, således ændret, ændringsforslag nr. 4, § 4, således ændret, og § 5

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 1 uden for betænkningen af *Grøndahl, Mose Hansen og Iver Poulsen* (se sp. 4902)

forkastedes med 119 stemmer mod 5.

Ændringsforslag nr. 2 uden for betænkningen af *Grøndahl, Mose Hansen og Iver Poulsen* (se sp. 4902) betragtedes som *bortfaldet* efter forkastelsen af ændringsforslag nr. 1 uden for betænkningen.

Ændringsforslag nr. 5

vedtoges med 120 stemmer mod 5.

§ 6, således ændret, ændringsforslag nr. 6, § 7, således ændret, ændringsforslag nr. 7, § 8, således ændret, § 9, ændringsforslag nr. 8 og 9, § 10, således ændret, ændringsforslagene nr. 10-14, § 11, således ændret, ændringsforslagene nr. 15 og 16, § 12, således ændret, ændringsforslag nr. 17, § 13, således ændret, ændringsforslagene nr. 18-20, § 14, således ændret, §§ 15 og 16, ændringsforslag nr. 21, § 17, således ændret, § 18, ændringsforslag nr. 22, § 19, således ændret, § 20, ændringsforslagene nr. 23-26, § 21, således ændret, og §§ 22-24

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring i lov om forsikring mod følger af ulykkestilfælde.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 111) findes i tidenden sp. 3629, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 705).

Der var stillet 5 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Formanden: Sammen med denne sag foretages den følgende sag på dagsordenen, nemlig:

Anden behandling af forslag til lov om ændring i lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m. fl.